

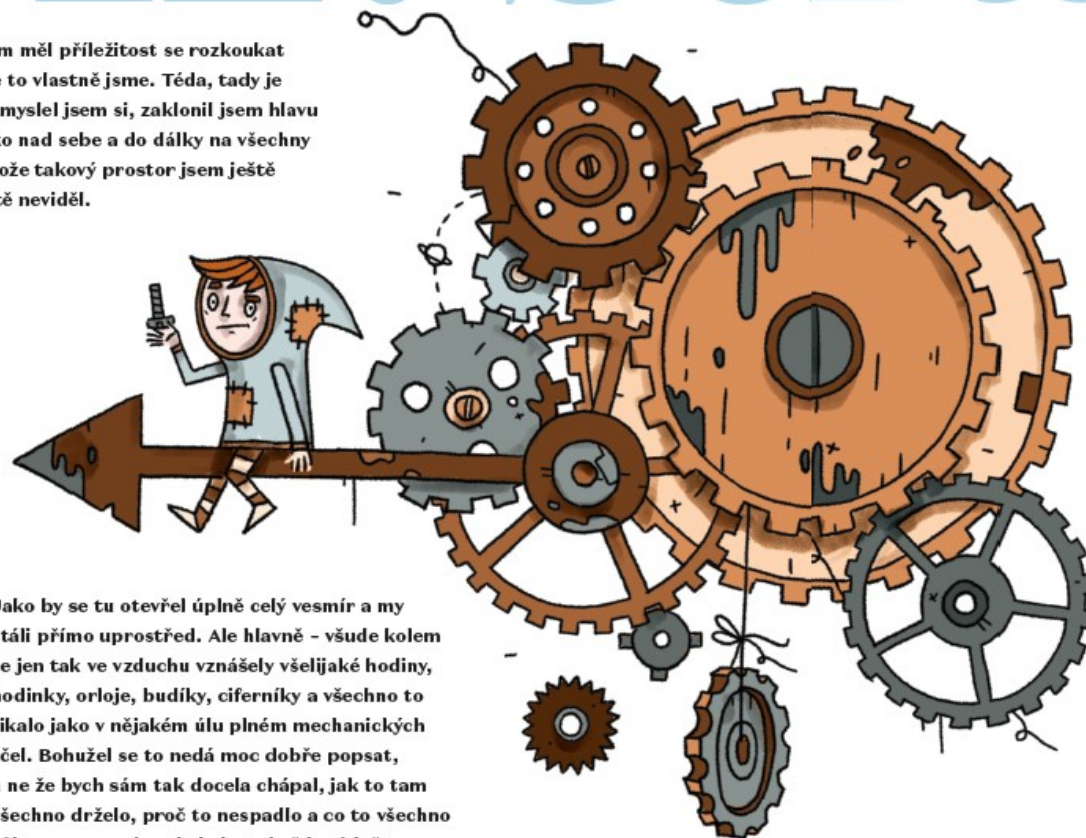

Klouzali jsme písečným trychtýřem čím dál níž a já se držel hovnivála Mořice jako klíště. No co vám budu povídat, bylo to trochu strašidelný. Přemýšlel jsem, jestli je hledání Zubu času opravdu tak dobrý nápad, ale to už jsme doklouzali až úplně dolů, prostor kolem se najednou zvětšil a zalil takovým podivným světlem.

Konečně jsem měl příležitost se rozkoukat a zjistit, kde to vlastně jsme. Téda, tady je to veliký! pomyslel jsem si, zaklonil jsem hlavu a zíral vysoko nad sebe a do dálky na všechny strany, protože takový prostor jsem ještě nikdy v životě neviděl.

Jako by se tu otevřel úplně celý vesmír a my stáli přímo uprostřed. Ale hlavně – všude kolem se jen tak ve vzduchu vznášely všelijaké hodiny, hodinky, orloje, budíky, ciferníky a všechno to tikalo jako v nějakém úlu plném mechanických včel. Bohužel se to nedá moc dobře popsat, a ne že bych sám tak docela chápal, jak to tam všechno drželo, proč to nespadlo a co to všechno vůbec znamenalo. Ale byla to každopádně ta nejzvláštnější a zároveň nejúžasnější podívaná, jakou jsem kdy viděl.

12. Strážce

Páni, tohle by měl vidět Škraloup! napadlo mě, ale hned jsem si vzpomněl, jak mě můj nejlepší kámoš vlastně strašlivě naštvál a že s ním nemám v úmyslu už vůbec nikdy promluvit ani slovo. Mořic se zdál být úplně v klidu, stál kousek ode mě, opíral se o tu svou kuličku, jako kdyby jen pár kroků odsud čekal strejda Romadúr se svým povozem se slupkami.

Najednou se jakoby přímo uprostřed toho nekonečného tikajícího prostoru objevila hrozitánsky vysoká temná postava, která měla místo hlavy velké přesýpací hodiny. Písek se v nich přesýpal úplně stejně jako ten na poušti a při každém jeho pohybu to zase dělalo šuššš! Teprve po chvíli jsem si všimnul, že zrnka toho písku v těch jeho hlavových hodinách vytváří něco jako ústa a oči, které se na mě upřeně dívají. Šuššš! Zatrásl jsem se. Cítil jsem hrozný chlad. A taky strach. A taky jsem dostal žízeň a zároveň se mi chtělo trochu čúrat.

